

ДРУГАРИ

Наближи краятъ на годината. Учителътъ дойде въ часъ, седна на стола и рече съ блага усмивка:

— Ха сега да се поизпитаме!

Огледа тоя, огледа оня, пререди всичкитѣ деца, па току спрѣ погледъ на Вача — кметското момче и му кимна съ глава къмъ черната дъска.

— Излѣзъ!

Веселиятъ Вачо трепна. Червеното му лице побледнѣ. Живитѣ му крака, които лудо скачаха презъ междучасието, се помъкнаха като пребити.

— Разкажи си урока!

Ученикътъ изгледа тжно учителя си, премига плахо, па зина да каже нѣщо. Но думитѣ му каточе бѣха смотани на кълбо въ устата, та той запрегльща, сякашъ се мжчеше да ги разплете. Децата се закискаха.

— Хайде, Вачо, какво така се омълча!

Още по-силно се закискаха децата. Ученикътъ сведе глава.

— Шшт! Никой да се не смѣе! Вачо си знае сега урока! За какво имаме, Вачо, по география!

Момчето повдигна глава и захвана:

— Ние имаме з-а-а-а... — проточи гласъ, спрѣ и замляска, сякашъ жажда нѣкаква сушеше гърлото му.

— О-о, той не знае и заглавието, господинъ учителю! — заподсмиваха се нѣкои ученици.

— За Япония, ей, за Япония! — шепнѣха му други, закрили устата си съ ржка.

— Шшт! Не го сбрѣквайте!... Ти, Вачо, бѣше ли тука миналия часъ по география?

— Бѣхъ.

— Е, кжде си зѣпаль, по тавана ли? Нали цѣлъ часъ говорихме за Япония? Па дома не можа ли да си го прочетешъ? Чете ли го, а?

— Четохъ го.

— Колко пжти го чете?

— Три пжти.

— Лъжешъ ме! — поклати глава учителътъ и го погледна право въ очитѣ.

— Лъже, господинъ учителю, лъже! — скокнаха нѣколко деца. — Вчера цѣлъ день игра съ дечурлигата „на свинка“.

— Лъже, разбира се. Че той,